

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ Ἀρχιμανδρίτου

ΔΙΗΓΗΜΑ ΗΘΙΚΟΝ

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἵδοιπόρος. Τί ἔχεις, δυστυχισμένον παιδί, καὶ ἔπε-
σες κατὰ γῆς; Διατί κλαίεις;

Θεόδωρος. Δίότι δὲν δύναμαι νὰ στηριχθῶ εἰς τοὺς
πόδας μου καὶ νὰ σταθῶ ὀρθως. Δίότι δὲν ἔχω δυνά-
μεις νὰ περιπατήσω.

Ἵδοιπ. Δὲν εἶσαι δηλαδὴ καλὰ εἰς τὴν υἱείαν σου;
Θεόδ. Ὅχι, ἀλλὰ πεινῶ πολύ. Χθὲς δὲν ἔφαγον διό-
λου· δὲν εἶχον, εἰμὴ ἓν τεμάχιον ἄρτου, τὸ ὅποιον ἔ-
δωσα ἔλον εἰς τὸν Χαρίλαον.

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ παιδὸς συνεκίνησαν πολὺ τὸν ἴ-
δοιπόρον, ὥστε τῷ ἔκαμαν νὰ ὑγρανωθῶσιν οἱ ὀφθαλμοί
του. Ὅθεν κατεβίβασεν εὐθὺς ἀπὸ τοὺς ὤμους του τὸν
στρατιωτικόν του σάκκον· τὸν ἤνοιξε καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐ-
τοῦ ἓν ἀρκετὸν τεμάχιον ἄρτου, τυρὸν καὶ τὸ ὑδροδο-
χεῖον του, τὰ ὅποια προσέφερεν εἰς τὸν μικρόν, εἰπὼν
πρὸς αὐτόν. «Φάγε λοιπὸν, ἀφου πεινᾷς, διὰ νὰ λά-
θῃς δυνάμεις καὶ δύνασαι νὰ περιπατήης».

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Θεοδώρου ἐπὶ τῇ θέα τῶν τροφί-
μων ἤστραψαν αὐτομάτως ἀπὸ χαρᾶν, τὸ δὲ αἰσθημα
τῆς αὐτοσυνηρήσεως τὸν ὤθησεν εἰς τὸ ν' ἀρπάσῃ ἀ-
μέσως αὐτά, καὶ ἄνευ χρονοτριβῆς νὰ τὰ διευθύνῃ εἰς
τὸ στόμα του. Ἐν τῇ μεταξὺ ὄμωσ' ἔπεσεν ἐκ συμπτώ-
σεως τὸ δλέμμα του ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ἔκαμιν
αὐτὸν νὰ συγκαταστήσῃ.

«Καὶ ὁ Χαρίλαος; ἀεφώνησεν. Ἄμα ξυπνήσῃ δὲν
ἔχει τίποτε νὰ φάγῃ. Ὁ φιλᾶξω λοιπὸν δι' αὐτόν τὰ
τρόφιμα ταῦτα.»

Ἵδοιπόρος. Ἐχω ἄλλον ἄρτον καὶ τυρὸν διὰ τὸν
Χαρίλαον· φάγε σὺ, δυστυχισμένον παιδί, φάγε χωρὶς
φόβον αὐτά, τὰ ὅποια σοὶ ἔδωσα. Ὁ Θεὸς ἔχει προ-
νοήσῃ καὶ διὰ τὸν ἀδελφόν σου. Ἄμα ἐξυπνήσῃ θὰ
εὕρῃ καὶ αὐτὸς νὰ φάγῃ κάτι τι.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ Θεόδωρος, ἀναπύσας
ἑαυτόν, ἐσιώπησεν καὶ ἐπεδόθη εὐθὺς εἰς τὸ νὰ τρώγῃ
μὲ ὄρεξιν κατὰ πληκτικὴν. Ἐπειτα ἄμα ἔφαγεν, ἡ-
χαρίστησεν κατ' ἐπανάληψιν τὸν ἴδοιπόρον τροφοδότην

νήθησαν οἱ προφορικοὶ λόγοι τῶν Ἀποστό-
λων, εἴτε τέλος διότι ἠγέρθησαν ἀπορία καὶ
ζητήματα δι' ἃ ἠρωτήθησαν καὶ ἀλήνησαν
ἐγγράφως οἱ Ἀπόστολοι κλπ. Ἄλλ' ἐκτὸς τού-
των δύναται νὰ στηριχθῇ λογικῶς ὅτι πᾶν ὅ,τι
ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἐκήρυττον ἐπὶ
τόσα ἔτη νυκθημερὸν περιλαμβάνεται εἰς τὰς
ὀλίγας τῆς Γραφῆς σελίδας; Ἐκτὸς τοῦ ὅτι
καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Ἀπόστολοι τὸ λέγουσιν καὶ τὸ
διακηρύσσουσιν τοῦτο; Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων τί
λέγει ἡ Λογικὴ καὶ ἡ Ἱστορία; ἦτο εὐκόλον νὰ
γράψουν οἱ Ἀπόστολοι; εἶχον τὸν ἀπαιτούμε-
νον χρόνον διαθέσιμον, καὶ τὴν ἡρεμίαν, ζῶντες
ἐν μέσῳ τῆς τρομερᾶς τρικυμίας τοῦ Ἰουδαϊ-
κοῦ καὶ εἰδωλολατρικοῦ πελάγους; (ἀκολουθεῖ)

του, εἰπὼν: «Σὰς εὐχαριστῶ ἀπείρως, καλὴ μου ἄν-
θρωπε, καὶ θὰ παρακαλῶ τὴν Παναγίαν διὰ τὸ καλόν,
τὸ ὅποιον μοὶ ἔκαμες νὰ σὲ διαφυλάττῃ πάντοτε υἱὰ
καὶ εὐτυχῇ. Τώρα, δόξα τῷ Θεῷ, αἰσθάνομαι τὸν ἐυ-
τόν μου εἰς καλὴν κατάστασιν· δλέπω νὰ ἐπανήλθον
αἱ δυνάμεις, καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ δυναθῶ νὰ περι-
πατῶ καὶ νὰ σὰς ἀκολουθήσω».

Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ὁ μὲν Πιστὸς ἴστατο
ἀκίνητος ἀπέναντι τοῦ Θεοδώρου, καὶ τὸν παρετήρει
τρώγοντα, ἐνῆ ὁ ἐπὶ τῆς ράχεώς του μικρὸς Χαρίλαος,
θερμαινόμενος ἀπὸ τὴν ζέστην τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐ-
κοιμάτο θαθέως.

Κατόπιν ὁ ἴδοιπόρος ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Θεό-
δωρον, καὶ ἤρξαντο νὰ βαδίσωσιν ὁ εἰς πλησίον τοῦ
ἄλλου, προπορευομένου πάντοτε τοῦ Πιστοῦ, καὶ περι-
πατοῦντος σοβαρῶς, χωρὶς πηδημάτα καὶ φωνάς. Συγ-
χρόνως δὲ ἠρώτα καὶ αὐτὸν καθ' ὁδόν, ἐκ τοῦ ὅποιου
ἔμαθεν, ὅτι ἡ μήτηρ του εἶχεν ἀποθάνει συνεπεία μα-
κρᾶς ἀσθενείας, ὅτι ὅλα τὰ καλὰ τῶν ἐνδύματα καὶ τὰ
ἐπιπλα τῆς οἰκίας τῶν εἶχε πωλήσει ὁ πατὴρ τὸν ὀ-
λίγον κατ' ὀλίγον, μὴ δυνάμενος κατ' ἄλλον τρόπον
νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰς οἰκογενειακάς του ἀνάγκας· ὅτι
ἦλθεν ἐπὶ τέλος καὶ ἡμέρα, καθ' ἣν εἰς τὸν οἶκον δὲν
εἶχον ἄλλο τι νὰ φάγῃσι εἰμὴ ξηρὸν ἄρτον, καὶ ὅτι ὁ
πατὴρ του ἐζήτηε ἐργασίαν διὰ νὰ προσπορίσῃται τὰ
πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε, καὶ ὡς ἐκ
τούτου ἦτο πάντοτε μελαγχολικὸς καὶ λυπημένος.

Ἐμέραν τινα, ἐξηκολούθησεν λέγων ὁ Θεόδωρος,
ἦλθον οἱ χωροφύλακες διὰ νὰ συλλάβωσι καὶ ἀπαγά-
γῃσι τὸν πατέρα μου, καὶ ἐκείνος δὲν ἤθελε ν' ἀποχω-
ρισθῇ ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλὰ μᾶς ἐνηγκαλιζέτο, μᾶς ἐφιλοῦ-
σε, καὶ ἔλεγε μετὰ δακρύων: «Παιδίᾳ μου, μὲ τί καρ-
διὰν νὰ σὰς ἀποχωρισθῶ! Ποῦ σὰς ἀρίνω; Μητέρα δὲν
ἔχετε, οὔτε ἄλλην προστασίαν· φεύγω τώρα καὶ ἐγώ,
καὶ μένετε ἔρημα. Θεέ μου, εἰς σὲ παραδίδω τὰ ατυ-
χῆ αὐτὰ πλάσματα, καὶ σὺ προστατεύσέ τα.» Καὶ οἱ
χωροφύλακες ἐπανελάμβανον. «Ἐμπρὸς παληκάρικα-
μνε γρήγορα, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ περιμένωμεν· πρέ-
πει νὰ πηγαίνωμεν ὁ νόμος καὶ αἱ διαταγαὶ τῶν ἀνω-
τέρων μᾶς, δὲν μᾶς ἐπιτρέπουσιν νὰ φερθῶμεν κατ' ἄλλον
τρόπον· ἐμπρὸς καὶ ὁ Θεὸς ἄς προστατεύσῃ τοὺς μι-
κροὺς σου· δὲν εἶπε οὔτε οἱ πρῶτοι, οὔτε οἱ μόνοι.»

Ἐπειτα εἰς ἐκ τῶν χωροφυλάκων ἐκείνων ἐξήγαγεν
ἐκ τοῦ θυλακίου του ἓν τεμάχιον ἄρτου, τὸ ὅποιον ἔ-
δωκεν εἰς ἐμέ, καὶ συγχρόνως μοὶ εἶπε: «Μεῖνε ἐδῶ,
μικρὲ, μὲ τ' ἀδελφάκι σου, καὶ ἐγὼ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐ-
πιστρέψω νὰ σὰς πάρω καὶ τὰ δύο εἰς τὸν οἶκόν μου».

Καὶ τὸν μὲν ἄρτον ἔδωσα εἰς τὸν Χαρίλαον, διότι ἐ-
πίνα, ἐγὼ δὲ, κλαίων, ἐπερίμενα ἐπ' ἀρκετὸν εἰς τὸ
μέρος ἐκεῖνο. Ἐπειδὴ ὄμως δὲν ἀνεφαίνετο κανεὶς, ἀ-
πελπισθεὶς, ἔλαβον ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἀδελφόν μου καὶ
ἤρχισαμεν νὰ περιπατῶμεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἐ-
γνωρίζαμεν οὔτε ποῦ πηγαίνομεν, οὔτε ποῦ νὰ κατα-
λήξωμεν. (ἀκολουθεῖ).

ἌΛΗΘΕΙΑ..

Μετ' ἐξαιρετικῆς χαρᾶς ἀναγγέλλομεν τὴν ἐκ-
δοσιν ἐν Πάτραις καὶ ἐτέρου θερησκευτικοῦ πε-
ριοδικοῦ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον. Ἐσχόμεθα τού-
τω ὀλοφύχως πᾶσαν προόδον ἐν Κυρίῳ ἐπ' ἀγα-
θῷ τῆς Ἐκκλησίας.